

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἀπριλίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 53

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων). — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ. — Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (νιού).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἦν κεκρυμμένος ὀπίσθεν κισσοῦ, ἐπὶ τινος ἐξωτερικοῦ περὶτεχνίσματος. (Σελὶς 418).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΟΙ ΡΟΞΕΝΔΑΛ.

[Συνέχεια]

Ὁ Ροβινὼν διὰ φωνῆς βραγχνῆς ἐκάλεσε:

— Ρόζα!

Ὡραία κορασὶς, εὐτραφῆς καὶ ροδόχρους ἔσπευσε παρευθὺς.

Ὁ Ροβινὼν ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πωγωνίου.

— Κύτταξε αὐτὸν τὸν κύριον, Ροζίνα, εἶπε δεικνύων τὸν Ραβού. Εἶναι κεφαλαίουχος. Αὐτὴ εἶναι διὰ σέ τύχη, ἡ ὁποία δὲν ἔρχεται καθ' ἡμέραν. Διὰ τοῦτο θὰ ἐορτάσωμεν. Φέρε λοιπὸν ὅ,τι ἔχετε καλῆτερον.

— Θέλετε λαγὸν μὲ κρασί καὶ κρεμμύδια; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Εὐχαριστῶ· φύλαξέ τον διὰ τὰς νηστησίμους ἡμέρας.

— Θέλετε πρόβιον;

— Περιέργον! νὰ μὴ εὕρισκῃ πλέον κἀνεὶς εἰς Παρισίους ἔρην ἄλλὰ μόνον πρόβιον. Θανμασία πρόδος!

Ἐμέτρησε τὰ παιγνιόχαρτα αὐτοῦ:

— Ἐκέρδησα, εἶπε. Πλήρωσε.

— Σημειώσέ τα, ἐτονθόρισεν ὁ ληστής.

Δὲν ἔχω λεπτὸ.

— Εἶναι λυπηρόν, εἶπεν ὁ ξανθὸς νεανίας. Ὑπελόγιζα εἰς τὸ κέρδος αὐτὸ διὰ χαρτζιλίκι. Εὐτυχῶς ἡ κυρὰ Κλαυδία μοῦ ἔχει ἀνοικτὸν λογαριασμόν.

— Τί θὰ πάρετε; ἠρώτησεν ἡ ὑπρέτης.

— Μίαν μέντα μὲ νερόν. Εἶναι ὁρσπερὸν ποτόν.

— Ἐγὼ θέλω ρακὴν, εἶπεν ὁ Ναβάρ, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ νοῦς μου. Πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν.

Καὶ ἐκάμμυσε τὸν ὀφθαλμὸν τῷ Ροβινῶ, ὅστις ἐμόρφασε μετ' ὕψους ὑποδηλοῦντος συνενόησιν.

— Ἐγὼ κἀτι νέον, εἶπεν ὁ φίλος τοῦ Ραβού. Ἄφες με νὰ δειπνήσω. Καὶ πεινῶ ὅσῳ νὰ εἶχῃ ποντικούς εἰς τὰ ἔντερα.

— Λοιπὸν τί ἀποφασίζετε; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

Τέλος ὁ Ροβινὼν ἀπεφάσισε.

— Φέρε μου σοῦπαν ἀπὸ λάχανα, μὲ πολλὰ λάχανα, πάρα πολλὰ, ἄγγελέ μου.

— Καὶ ἔπειτα;

— Μίαν μερίδα πρόβιον μὲ πολλὰ φασόλια. Ἀκούεις;

— Μάλιστα, κύριε Ροβινῶ.

— Καὶ ψωμὶ σεμιγδαλένιο, μικρούλα μου. Κάμε γρήγορα.

Παρετήρησε τὸν Ραβού.

— Τὸ ξενοδοχεῖον, ὡς βλέπεις, εἶναι πρῶτης τάξεως, εἶπεν ὅλα εἶναι ἐκλεκτά, πιάτα ἀπὸ πορσελάναν, πετσέταις ἀρίστης ποιότητος καὶ χρυστάλλινα ποτήρια!

— Ὁ κύριος εἶναι Ἀγγλος; ἠρώτησεν ὁ ξανθὸς νεανίας.

— Ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Τέμπλου.

— Παράδοξον. Δύναται τις ν' ἀπατηθῇ.

— Ἐκαμα σπουδᾶς, εἶπεν ὁ Ραβού.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ὑπέλαβε στεναζὼν ἐκεῖνος, ὃν ὁ Ροβινὼν ἀπεκάλεσε δικηγόρον, ἀλλὰ δὲν ἠυδοκίμησα. Εἰμαι προλύτης τῆς νομικῆς.

Δὲν ἐψεύδετο.

Ἄλλ' οὐδέποτε προέβη περαιτέρω.

Υἱὸς ἀγαθοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ Λιμουσέν, κατεβρόχθισε τὴν πατρικὴν περιουσίαν καὶ πολλὰ ἐκ τῶν φίλων του συνῆψε δάνεια, ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην συχνάζων εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα τῆς Λατινικῆς συνοικίας.

Δὲν τῷ ὑπελείπετο οὐδ' ὀβολός, οὐδεὶς δὲ θὰ ἐδάνειζεν αὐτῷ οὐδὲ ἡμισυ φράγκον διὰ τῆς ὑπογραφῆς του.

Ἡδύνατο νὰ εἴπῃ, ὡς πολλοὶ ἄλλοι, δεικνύων χαρτόσημον λευκόν:

— Αὐτὸ τὸ φύλλον ἀξίζει πενήτηκοντα λεπτά. Ἄν θέσω ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὑπογραφὴν μου, δὲν θὰ ἀξίζῃ πλέον τίποτε.

Πρὸ ἑξ μηνῶν ἔζη ἐν τῷ καπηλειῷ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ, χάρις εἰς τὴν ὀπωσθήποτε καλὴν συμπεριφορὰν του καὶ τινα ἐρωτικά βλέμματα, ἡ κἀπῆλος πολὺ περιποιεῖτο αὐτόν.

Ἡ κυρὰ Κλαυδία οὐδαμῶς ἦν ἀναίσθητος εἰς τὰς ἐπιθέσεις αὐτοῦ.

Ἐκεῖ συνῆψε σχέσεις μετὰ τοῦ μελαγχρῖνου ληστοῦ κατὰ δεκαετίαν μεγαλητέρου του.

Ὁ παράδοξος οὗτος τύπος, σιωπηλὸς καὶ κατηφής, ἦν ἐκ Ναβάρρας, ἐκείθεν τῶν Πυρηναίων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἕνεκα συμβεβηκότων τινῶν λεπτῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.

Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ ἦν Περὲξ Σερένο.

Ἐἶχεν ἔλθει εἰς Παρισίους φέρων χρηματικὸν τι ποσόν, ὅπερ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος.

Ὁ Ροβινὼν, ὁ Περὲξ καὶ ὁ δικηγόρος κατὰ ἐν ὁμοίαν.

Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν παντελεῖ ἀνεχεῖαι· δὲν εἶχον οὐδὲ λεπτόν.

Καὶ ὅμως ἔδει νὰ ζήσωσιν.

Ἡ πενία συνήνωσεν αὐτούς.

Βαθυμδὸν συνομιλοῦντες καὶ ἕνεκεν ἀργείας θωπεύοντες (ὑπὸ τὸ προστατευτικὸν ὄμμα τῆς κυρὰ Κλαυδίας, ἥτις οὐδαμῶς ἀπέκρυπτε τὴν πρὸς τὸν δικηγόρον κλίσιν της) τὴν δάμα κοῦπαν, τὸ διπλοῦν ἔξ, τὰ μικρὰ καὶ μεγάλὰ ποτήρια, ἔφθασαν μέχρις ἐκμυστηρεύσεων.

Ἀπὸ τῶν ἐκμυστηρεύσεων εἰς τὰ σχέδια δὲν ὑπῆρχεν ἀπόστασις μεγάλη.

Ἐν τῇ ἀπέρφῳ μεγαλοπόλει τῶν Παρισίων, τῇ περιεχούσῃ τόσα πλούτη, ἦτο ἄρα γε ἀδύνατον ν' ἀρπάσωσιν ἐξ ἐφόδου μίαν περιουσίαν;

Ὅταν ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλὰ, αἱ δὲ ὁδοὶ ἀδιάφοροι, σπάνιον εἶναι νὰ μὴ κατορθώσῃ τις, διὰ τῆς τολμῆς καὶ τῆς ψυχραιμίας, νὰ ἀναρριχθῇ ἐπὶ τινος ἀετώματος καὶ νὰ ὑπερπηδῇ τὰ τείχη, ὅπισθεν τῶν ὁποίων περικλείονται καὶ κρύπτονται θησαυροί.

Τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρίζοντες καὶ χαμηλοφώνως συνομιλοῦντες εἶχον συνεννοηθῇ.

Ἐδεῖ νὰ εὕρωσιν εὐκαιρίαν.

Ἀπαξ τοῦ σκοποῦ ὑποδεχθέντος, ὁ δικη-

γὸρος θὰ ἦτο ἡ κεφαλὴ, ὁ Περὲξ ἡ χεὶρ, ὁ δὲ Ροβινὼν ὅ,τι ἐχρειάζετο, πρὸ πάντων ὁμῶς ὁ ἰσχυρὰτος κύων, ὁ ἐπιζητῶν ἀσφαλὲς ἔχνος καὶ ἐγείρων τὸ θήραμα.

Ὁ Ροβινὼν ἔκαυχάτο ἐπὶ ὀξυδερκείᾳ.

Ὁ Ραβού, καίτοι ἦσσαν τοῦ συναδέλφου του πανοῦργος, εἶχεν ἐν τούτοις ἐν τῷ θεάτρῳ ἀποκτήσει τὴν τέχνην τοῦ μεταμορφοῦσθαι καὶ μεταμειβεσθαι ἦτο διὰ τοῦτο πολῦτιμος ἐν τῇ κατὰ τῆς κοινωνίας τοιαύτῃ πάλῃ.

Ὁ Ραβού ἔτι, δι' ἄλλους λόγους, εἶχεν ἐπιληφθῇ ἀνιχνεύσεως ἐν Παρισίοις, διέτρεχε τὰς μεμακρυσμένας συνοικίας, τὰ ἔρημα μέρη, τὰ περὶχωρὰ, καθ' ἃ μέρη οἱ πλούσιοι ἔχουσι τὰς θερινὰς αὐτῶν ἐπαύλεις.

Εἰς τὰς μεμακρυσμένας συνοικίας ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιβλέψις γίνεται ὀλιγώτερον αὐστηρά. Διὰ τοῦτο ἐγκληματικὴ ἐπιχείρησις, ἐνοπλος μάστις, εὐκολώτερον ἐπιτυγχάνεται, καρποφορωτέρα δὲ καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος ἀποβαίνει.

Περιπλανώμενος καὶ πανταχοῦ ἐξετάζων ὡς πειναλέον κτῆνος ὁ Ροβινὼν, μετὰ μακρὰς πορείας, ὠσφράνθη ἔξοχον καὶ μεμονωμένην φωλεάν, καθ' ὅλας δὲ τὰς εἰκασίας ἡ ἐπιχειρήσις θὰ ἦτο ἐξαίσιος διὰ τοὺς συνεταίρους, ἂν, κατ' εὐτυχίαν, ἠδύνατο νὰ διαρπάσωσιν αὐτὴν καὶ νὰ θέσωσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ περιεχομένου.

Ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν συνήνητσε τὸν Ραβού, μετέβαινεν ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τῶν συντρόφων του περὶ τῶν τελευταίων μέτρων, ἅτινα ἔδει νὰ λάβωσιν, ἵνα φέρωσιν εἰς αἴσιον πέρας τὴν δύσκολον ταύτην ἐπιχείρησιν.

Ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ συνάδελφος ἀπεθαύμαζεν αὐτὸν καταβροχθίζοντα τὰ παρατεθέντα αὐτῷ ἐδέσματα.

— Βλέπεις, φίλε μου, ποῖα χερᾶκια μᾶς ὑπηρετοῦν, εἶπεν ὁ Ροβινὼν δεικνύων τὴν μικρὰν Ρόζαν, ἥτις ἐν τῷ καπηλειῷ ἐκείνῳ ἐφαίνετο κινουμένη ὡς σεισοπυγῆς.

Ἡ μικρὰ θεραπαινὶς εἶχε παραθέσει τῷ πελάτῃ τὸ ζητηθὲν ἐκ λαχάνων ρόφημα, ὅπερ ὡς διὰ μαγείας ἐξηφανίσθη.

Τὴν αὐτὴν ἠκολούθησεν ὁδὸν καὶ ἡ μερίς τοῦ προβίου κρέατος μετὰ τῶν φασιόλων.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦν νῆστις πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

Τρώγων δὲ ἔλεγε καὶ ἀκαταλήπτους τινας φράσεις, ἀφορώσας τὴν ἐπιχείρησιν.

Ἐλεγεν ὅτι εἶδεν ἐπανειλημμένως ἐν τῇ ἐπαύλει νεκρὰν κυρίαν.

Ὅτι ἦτο πολλάκις μόνη καὶ περιεπάτει μελαγχολικῶς ἐν ταῖς δένδροστοιχίαις τοῦ ἄλλους αὐτῆς.

Τὸ μέρος ἦτο ἀληθῶς μαγευτικόν!

Ὅτε τελευταῖον εἶδεν αὐτὴν ἦν κεκρυμμένος ὀπισθεν μεγάλου κισσοῦ ἐπὶ τινος ἐξωτερικοῦ περιτειγίσματος.

Ἀπὸ τινος χρόνου, ὡς διηγῆτο ἐργάτης τις ἐργαζόμενος ἐκεῖ πλησίον, ὁ κύριος μετέβαινε συχνότερον.

Τοῦτο ἐξηγεῖτο.

Ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ (διότι προφανῶς ἐπρόκειτο περὶ ἐρωμένης) εὕρισκετο ἐν ἐνδιαφερούσῃ καταστάσει.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναί τις διδάκτωρ

ιατρός οὐδὲ σοφὸς ἀνὴρ διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο.

Ἄλλ' ἦτο πάντοτε ὠραία!

Ἐξαισία καλλονή! τὸ ὄγδον θαῦμα τοῦ κόσμου.

Τοῦτο ὑπεστήριζεν εὐγλωττῶς ὁ Ροβινώ.

Ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ὑπὸ τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν θελκτικωτέρα ξανθή.

Ταῦτα λέγων ὁ Ροβινώ προέβη μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν.

Ἦδη ὁ Ραβού, ὅστις ἐν ἀρχῇ ἀδιαφόρως ἡκροᾶτο ὀλίγον ἐπιθυμῶν νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, προσήλωσε τὴν προσοχήν του.

Ὑπεκρίθη ὅμως ἀδιαφορίαν.

Ἐφαίνετο προσέχων εἰς φιλονικίαν δύο ἀχθοφόρων, οἵτινες ἐλογομάχουν περὶ τοῦ τίς θὰ πληρώσῃ ποτὸν τι, ἐνῶ ἡ Ρόζα ἰσταμένη ἐκεῖ ἀνέμενε τὸ τέλος τῆς ἐριδος. Ἄλλ' οὐδὲ λέξις διέφευγεν αὐτῇ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως τῶν τριῶν ἐκείνων συνεταίρων.

Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἦν ἐπὶ τῆς μεμονωμένης ἐκείνης ἐπαύλεως, εἰς ἣν γυνὴ μόνη περιεπάτει, κρυπτομένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἔγκυος.

Μήπως ἦτο ἡ Γερμανή!

Ἐσκέφθη νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς ὁμολογίαν πλήρη τὸν συνάδελφόν του ἐκείνον, ὃν κατὰ καλὴν τύχην συνήνητησεν.

Ὁ Ροβινώ ἐσύχναζε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔπαιζον εἰς Ἀρμπιγύ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Ραβού.

Ἐγνώριζεν ἐπομένως τὴν Γερμανήν.

Ἐν βλέμμα δέ, ὅπερ ἔρριπεν αὐτῷ ὁ Ροβινώ ἐνῶ ὠμίλει περὶ τῆς ξανθῆς γυναικός, ἔκαμεν αὐτὸν ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Μήπως αὐτὸς ὁ Ροβινώ κατὰ τύχην ἐγνώριζε πλείοτερα τῶν ὧσων ἔλεγε;

Θὰ τὸ ἐμάνθανε.

Βαθυμὲν ὁ Ραβού μετέβαλεν ὕψος καὶ μειδιῶν ἐκάλεσε τὴν Ρόζαν.

— Ἐ! ὠραία κόρη, εἶπεν.

Ἡ θεραπαινὶς ἔσπευσε παρ' αὐτῷ.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, εἶπεν ἰσταμένη ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ὁ Ραβού ἐφάνη ἀνακτῆσας ἐν τῷ καταγωγίῳ ἐκείνῳ τὴν προτέραν αὐτοῦ εὐθυμίαν.

Ἐθώπευσε τὴν μικρὰν ὑπηρέτιδα, ἥτις οὐδαμῶς εἰς τοῦτο ἀντίστη προφανῶς κολακευομένη ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ διακτεκρμένου Ἀγγλοῦ.

— Τί ἀγαπᾷ ὁ κύριος; ὑπέλαθε.

— Θέλω νὰ ἐορτάσω τὴν αἰσίαν ἀφιζίν μου, εἶπε, καὶ νὰ προσφέρω εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους κυρίους, ἐν ποτὸν ἐξαίρετον, περιστερά μου.

— Θέλετε κονιάκ, ρακὴν, κασσὶς;

— Ἄ! ὄχι. Κᾶτι καλῆτερον. Τί καλὸν ἔχετε ἐδῶ;

— Ἐννοεῖτε κρασί;

— Ναί.

— Ὅ,τι ὁ κύριος διατάξει.

— Λέγε λοιπόν, τί κρασί ἔχετε;

— Θέλετε Μεδόκ;

— Διάβολε! πανταχοῦ εὕρισκει κανεὶς Μεδόκ. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τί λέγουν αὐτοὶ οἱ κύριοι.

Ἦννόησε ὅτι ἔπρεπε νὰ κολακεύσῃ τὸν δικηγόρον, τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας, τὸν ἐγγράμματον τῆς εταιρίας.

Ἐμειδίασε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἠγνόει τὸ ὄνομά του.

— Ὁ κύριος;... ἠρώτησε τὸν Ροβινώ.

— Μὴ λέγῃς τίποτε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ ξανθὸς νεανίας.

Ὁ Ραβού ἔμεινεν ἀναυδός. Διὰ τὸ μυστήριον τοῦτο;

— Κρύπτω τὸ ὄνομά μου, ἀγαπητὴ κύριε, ἐνεκὰ κακοῦ τινος ἀστεϊσμοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω ὅταν προφέρῃ τις αὐτό, εἶπεν εὐγενῶς ὁ δικηγόρος.

— Βεβαιωθῆτε... εἶπεν ὁ Ραβού, οὐτινος ἐξηγήθη ἡ περιέργεια. Ἄλλως τε εἶναι ἀπρεπὲς νὰ παίζῃ τις μὲ ὀνόματα, ὅσο κακόηχα καὶ ἂν ἦναι.

— Τὸ ἰδικόν μου, κύριε, δὲν εἶναι ποσῶς γελοῖον. Δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ὀνομάζομαι Δελόγκ.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ραβού, εἰσθε ὁ κύριος Δελόγκ. Καὶ δικηγορεῖτε;

— Τὸ ὑποθέτετε, ἀφοῦ ὁ Ροβινώ μὲ καλεῖ δικηγόρον. Ὅχι· εἰμαι παραγγελιοδόχος.

— Εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν;

— Εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν οἰκίαν. Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὅμως ὅτι αἱ ἐργασίαι εἶναι εἰς μαρασμόν.

— Θὰ ἔλθῃ καλῆτερα ἐποχή, εἶπεν ὁ Ραβού μεθ' ὕψους παρηγορητικῶς. Ποῖον οἶνον προτιμᾶτε;

— Ἐχει ἐδῶ ἐξαίρετον ζινέβραν, ἀγαπητὴ κύριε.

— Ὅπερ σημαίνει ὅτι τὸ Βορδὼ εἶναι ἄθλιον καὶ ὁ βουργουνδικὸς οἶνος ἀπὸδῆς.

— Ἐξ εὐγνωμοσύνης δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ εἶπω τοῦτο, τὸ ἐννοεῖτε ὅμως.

— Ἐστὼ· ἄς πῖωμεν ζινέβραν, εἶπεν ὁ Ραβού. Φέρε, ὠραία μου, μία μπουτίλια ζινέβρα.

Οἱ τρεῖς συνεταῖροι ἐκένωσαν ταχέως τὴν φιάλην.

Ὁ Ραβού ὁλονέν ἐπλήρου τὰ ποτήρια τῶν ἄλλων, οὐχὶ δὲ τὸ ἰδικόν του. Ὡμίλει πολὺ καὶ ἔπινεν ὀλίγον.

Τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν οἱ τέσσαρες πόται εἶχον ἐξοικειωθῇ πρὸς ἀλλήλους.

Τὴν ἑνδεκάτην εἶχον ἤδη πῖει τέσσαρας λίτρας διαφόρων ποτῶν, ἐπὶ πλέον δὲ μίαν φιάλην καμπανίτου, ἣν ἠγόρασαν ἐκ τινος καφεῖου τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Μαρτίνου, καθόσον τὸ κατάστημα τῆς κυρᾶ Κλαυδίας κοινῶς καλούμενον «Ὁ Πράσινος Κόνικλος» δὲν εἶχε τόσων πολυτέλειαν.

Τὴν ἑνδεκάτην καὶ τέταρτον ὁ δικηγόρος συνωμίλει μετὰ θάρρους παλαιῶ φίλου μετὰ τοῦ Ραβού, πρὸς ὃν οἱ τρεῖς συνεταῖροι προέτεινον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ὁ δὲ Ραβού διέτασσε δευτέραν φιάλην καμπανίτου, ἀποφεύγων νὰ συμμετάσχῃ τῆς εταιρίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΠΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ μαρκήσιος ἐπέμεινεν ἀπολύτως νὰ καθυσχάσῃ ἑαυτὸν διὰ τὰς ἐντυπώσεις του.

— Μπα, ἐξηκολούθησε, δὲν παραδέχομαι ὅτι ἐγὼ ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἔγινα τόσον ἐρωτομανὴς διὰ τὴν κόρην αὐτήν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει σώας τὰς φρένας, καὶ ἡ ὁποία ἔχει ἰδιότροπον πατέρα, τοῦ ὁποίου οἱ μυστηριώδεις τρόποι παρουσιάζονται ὡς φοβερά ἀποκάλυψις. Τίς οἶδεν ἐὰν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς δὲν εἶναι μέγας κακοῦργος;

Ταῦτα ἔλεγε μονολογῶν ὁ νέος καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἀντέκειτο πάντως πρὸς τὰς κρίσεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου, καὶ μολονότι ἀνεπόλησε φοβερά φαντάσματα, μολονότι παρενέβαλλεν αὐτὰ ὡς προσκόμματα μετὰ τῆς Χρυσαιγῆς καὶ αὐτοῦ, ἔμεινεν ὅμως ἀναποφάσιτος καὶ ἀμφίρροπος εἰς τὴν ἰδέαν του, διότι μεθ' ὅλα τὰ ἐναντία ἡ κόρη κατέθελεν αὐτὸν καὶ τὸ βλέμμα του εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς φωτοβόλος ἀκτίς.

Δὲν ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα σπουδακότερον, καὶ ἐφοβείτο νὰ ἐπερωτήσῃ τὴν καρδίαν του, ἀπατῶμενος δὲ διὰ τὰς ἐντυπώσεις του δὲν παρεδέχετο ὅτι ὑπῆρχε στενὴ σχέσης μετὰ τὸν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο, καὶ τοῦ ἐρωτος.

Ἡ πρωία τῆς ἐπομένης τῷ ἐφάνη μακρὰ ὡς αἰὼν· ἠρίθμησε τὰ λεπτὰ καὶ αἱ ὠραὶ παρήρχοντο μετ' ἀφορήτου βραδύτητος. Πολὺ πρὶν ἢ φθάσῃ ἡ ἑνδεκάτη, περιεφέρετο εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅτε δὲ τὸ ὠρολόγιον αὐτοῦ ἐσημείωσε τὴν ὡδεκάτην, εὐρήθη εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου τῆς Κορδελιέρης, πέριξ τοῦ ὁποίου περιεφέρετο ἀπὸ ἡμισείας καὶ ἐπέκεινα ὥρας.

Ἡ Χρυσαιγὴ συνεμερίζετο τὴν ἀνυπομονήσιν τοῦ μαρκησίου, καὶ εἰς αὐτὴν δ' ἐπίσης ἐφαίνετο ὅτι αἱ ὠραὶ δὲν παρήρχοντο τόσον ταχέως. Ἰνα ἡ ἐτοιμὴ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν φίλον αὐτῆς, ἠνάγκασε τὴν Φραγκίσκην νὰ τῇ παραθέσῃ τὸ πρόγευμα τῇ ἑνδεκάτῃ.

Προαριστήσασα, εἰσῆλθε κατόπιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα ἐκάθησε προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς. Μετ' ὀλίγον ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν ἡ ἄφρων, ἥτις δεικνύουσα τὸ κλειδοκύμβαλον, τὴν ὑπεχρέου νὰ παίζῃ μουσικὸν τι τεμάχιον, ἀλλ' ἡ Χρυσαιγὴ ἠρνήθη καὶ ἡ ἄφρων ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς σφόδρα λυπημένη καὶ ἀνησυχούσα. Μετὰ μικρὸν ἡ κόρη ἐγερθεῖσα ἐξῆλθε τῆς αἵθουσας.

Ἡ Φραγκίσκη ἐσκυθρόπασεν, ἡ δὲ Χρυσαιγὴ ἐπανεληούσα καὶ τὴν θύραν ἀποτόμως ἀνοίξασα:

— Φραγκίσκη, ποῦ εἶναι τὸ κλειδί τῆς θύρας τοῦ κήπου; ἠρώτησεν αὐτήν.

Ἡ ἄφρων προσέβλεψε τὴν κυρίαν τῆς περὶ στροφῆς τοῦ βλέμματος.